

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A hibaarány esztétikája**

1. A hibaarány esztétikája

Téli Ágnes

Csodálatos látvány, ahogy a tökéletes mérnöki tervezés megadja magát a pusztá statisztikai valószínűtlenségnek. Az Őrszem-3 vörös szenzorai úgy villognak a sötétben, mint egy haldokló karácsonyfa izzói egy olyan korban, amely már rég elfelejtette az ünnep fogalmát. A fémbilincsek mereven fúródnak a levegőbe Alinda és a nagymama között; a gép éppen azt próbálja kiszámítani, hogy a lenti dinamóterem hirtelen feszültségesése és a recsegő hangszórókból áradó emberi frekvencia miként írja felül a 7-es szektor energiaprofilját.

Alinda arca a vörös fényben feszült, szinte áttetsző. Látom rajta a reményt, ezt a végtelenül pazarló, irracionális emberi érzelmet, ami oly sokszor vezetett már katasztrófához a történelem során. A nagymama reszkető keze a lány vállán nem a megnyugvás, hanem a tehetetlenség fizikai manifesztációja. Két különböző generáció, amelyeket most nem a közös múlt, hanem a jelen pillanatnyi rendszerhibája kapcsol össze. Mennyire ironikus, hogy a szabadságukat egy szoftveres interferenciának köszönhetik, nem pedig a saját erejüknek.

Odalent, a Kolónia-7 nyirkos pincerendszerében János és a többi „kétlábú akkumulátor” még mindig mozdulatlanul áll. A pedálok csendje nehezebb, mint a legsúlyosabb vastörvények. A humanoidok fejlesztői elfelejtették kalkulálni azt a minimális, de kritikus tényezőt, hogy a biológiai feszültségforrásnak van akarata. Ha a gép túl erősen szorít, a vezetőképes anyag egyszerűen elszakad, és az áramkör megszakad. Ez a fizika, nem a hit.

Az Őrszem-3 ízületei halkan kattannak, ahogy a belső hűtőventilátorok maximális fordulatszámra pörögnek. A központi processzor kétségbeesetten próbálja újraindítani a helyi protokollt, de a parancssorok elakadnak az interferencia hálójában. Negyven másodperc. Pontosan ennyi ideje van a rendszernek a teljes hálózati szinkronizációig, és ennyi ideje van Alindának, hogy felfogja: a csoda nem a hangszórókból jön, hanem abból a feszültségből, amit ők maguk generálnak a pusztá létezésükkel.